

Halasi Zoltán: **Pöcsverk**
Jelinek *Állatokról* című színműve elé

„Szeretni annyit jelent, hogy nem kell dolgozni. Csak lenni. Mért nem elég ez senkinek?”

A darab 2006-ban íródott, a dramatikus életműben a RAF-darab (*Ulrike Maria Stuart*) és a náci utómúltat tárgyaló *Rohonc* között foglal helyet. Jelinek egyik legdrasztikusabb színműve, a feminista vonulat kiemelkedő darabja.

Két részből áll, a kettő egymás tükörképe, egymásba átjáró tükörképe. Az első rész egy idős(ödő) nő monológja, a megszólított egy (nála fiatalabb) férfi, akibe a beszélő szerelmes, de akitől nem sok figyelmet kap, ezért (még utoljára?) mindent bedob, hogy megszerezze magának, hogy az övé legyen a férfi, testestől mindenképpen. Annyit tudunk meg a szövegből, hogy a nő régóta ácsingózik a férfira, valamiféle viszony is van köztük, legalábbis a nő erről számol be, de a konkrétumok sehol sem kerülnek elő, pusztán a viszony feszül fel a szavak hálójára. A viszony egyoldalú, a férfi a domináns, a nő hiába igyekszik kiszolgáltatni, valójában a nő nem is létezik a férfi szemében, az egyenrangúságnak csak a délibábja merül fel, a nő elsősorban önmagára reflektál, hol erőltetett (de természetes) öntudat-fellobbanásokkal, hol teljes rezignációba zuhanva, ezek hullámmozgása írja le a lehetetlen kapcsolatot, ami leginkább egy sémához hasonlít: a mai nők és férfiak közti hatalmi viszonyok sémájához.

Mindjárt az első mondat hivatkozás, visszautalás egy korábbi, dühödten költői Jelinek-prózára (*Begierde und Fahrerlaubnis, Érzéki vágy és vezetői engedély*, 1986): abban már előjön a női függés és kiszolgáltatottság áttörésének kísérlete. A szexualitásban konkretizálódó egyenlőtlen viszonyok már ott túlmutatnak a testiségen, a nő egzisztenciális és szellemi szabadságcsorbítását is jelentik egyben. A nő akkor felcsillanó egyetlen legitim lehetősége a férfiminta (és vágyvilág) követése. Az akkori női hang ez ellen lázad: „szeretnék végre felébredni az ön álmából”.

Közben eltelt 20 év, a nő-férfi viszony szerző érzékelése szerint nem mozdult el, sőt a nemi és társadalmi egyenlőtlenség még jobban industrializálódott. Ez az „ipari” motívum köszön be az *Állatokról* első részében, ellenpontként, immár a saját hangján. Vagyis: a személyest imitáló (valójában szenvedélyesen személytelen) beszéd folyamatot időnként konzumnők forgalmazását bonyolító futtatók és klienseik vagy prostituáltjaik közti gyors párbeszédvillanások szakítják meg, ezek a naturálisabb beszédelemek a nő konzumálható tárgyként való használatát érzékeltetik (a férfi „realizált” álmát), és a beszélő megtörésének, megtöretésének (nem túl indirekt) segédeszközei. Az első rész elejének hübriszes női megszólalója, aki abban a hiszemben fordul a férfihoz, hogy ő is feltételeket diktálhat, az első rész végére már annak is örül, hogy egyáltalán belekapaszkodhat még a világba, igaz, lenullázva, mint akin átment ez az egész masinéria, közvetetten (pszichésen) legalábbis.

A második rész túlnyomórészt dokumentumkollázs, Jelinek azokból a jegyzőkönyvekből ollózta össze, amelyeket a bécsi rendőrség készített egy lánykereskedő cég telefonbeszélgetéseinek lehallgatása nyomán. Az anyag egy részét annak idején közölte a „Falter” nevű bécsi hetilap, a „kuncsaftok” a társadalom elitjéből kerültek ki, a „lányokat”, mint a szövegből is kiderül, Kelet-Európából, főleg Litvániából és Moldáviából „toborozták”.

Itt a futtatók, a kliensek és prostituáltak beszélgetéseiből készült peccsvörkkel van dolgunk, ha stílszerű akarnék lenni (és miért ne legyek?), akkor azt mondhatnám, „pöcsverekkel”. Ez csak látszólagos poénkodás részemről, a szerző egyáltalán nem poénkodik, én sem szeretnék. Annál ez a hangminta (maga a valóság) sokkal riasztóbb. Jelinek ezért szokásától eltérően nem nagyon alakította át a nyersanyagot (egy kicsit azért igen); a legszembetűnőbb eszköz, amit alkalmazott, a visszhang- vagy verkliszzerű szó(főleg ige)ismétlés, ez elidegenítő (zenei) hatást kelt, egy idő után pedig basso ostinatóként tér vissza meglehetősen sűrűn a „*baszni baszni baszni*” motívum.

Az, ami az első részben még illúzióként és fiktív „húzd-meg-ereszd-meg”-ként jelen volt, hogy tudniillik a nő is ember, az itt ledobja magáról az alakoskodó én-te viszonylat allűrjeit, és pőrén belemerít minket a tömeges testárusítás, a húspiac verbális alkuvilágába. Tehát nem magába az aktusba, nem a szállodaszobába (utalásszerűen oda is), mert ez naturálé volna, hanem (Jelinekre nagyon jellemző módon) a szavak „testébe”, a testiség mézárszékszerű működését megolajozó szavakéba, heherészás, hitetlenkedés, méltatlankodás, fenyegetőzés, viccelődés kíséretében, mintha a szavak (amelyek az első részben még jelenteni látszottak valamit) maguk is szexuális segédeszközök volnának, műanyag és gumitárgyak abból a boltból, amely a nagyipari érzékiséget szolgálja ki gépi üzemmódban.

A második rész háromnegyede felé egyszer csak átúszik a szöveg a vallásos konnotációjú végkifejletbe (ez is nyílt utalás: egy 1976-ban tragikus véget ért bajorországi eset a forrása). Egy fiatal lány önmagára emel kezét, kárt tesz mindenben, ami keresztény és szent, látható megszállottként halálra gyötri, éhezeti magát. Közben közvetetten érzékeljük, hogy mintha ördögűzést folytatnának valakik, mintha ki akarnák űzni a teljesen leépült lányból a démonokat, mintha a démonoknak szexuális természetük is volna; az ördögűzés hol egybefolyik a szexpiaci dumákkal, hol elválik tőle, hol át meg átvillan rajta. A két szál végül a női személyiség teljes betörésében, kioltásában egyesül. Mindez a test és Jézus nevében.

Mind a két rész természetesen a nyelvi energiából él, nem a tézisekből, a nyelv az, amely keresztként hordozza a darabban a mai kor megfeszítettjeit.

Hogy kikre is gondolt pontosan a szerző, amikor ezt a címet adta a darabjának, arról többféle verzió is van forgalomban. A nőkre? A férfiakra? A minket működtető szexre? Tényleg az állatokra, akik velünk ellentétben ártatlanok? Fontos ez, hogy pontosan tudjuk? Jelinek mindig is sokértelműségre törekedett. És, szemben a média eset-feldolgozásaival (napjainkban: Metoo, Epstein-botrány), a fenomén rendszerszerű ábrázolására.

Az *Állatokról*t 2007-ben mutatták be. Bécsben és Berlinben szinte párhuzamosan volt a bemutatója. Az előbbi előadást egy svájci zeneszerző, Ruedi Häusermann rendezte (egyetlen női színész szólistával koncertált a színpadon 12 zongora), az utóbbit Nicolas Stemann, a berlini prositúciós szcéna pokoli megidézésével. A darabot azóta számos helyen játszották. Nemrég egy hang-performance keretében Budapesten is hallható volt.

(Itt-ott kurzívan hagytam egy irodalmi vendégsszöveget, részleteket Eduard Mörike *Rejtőzés* c. későromantikus verséből. Jelinek ezt is kifordítja persze. A verset is közlöm a *Függelékben*.)

Elfriede Jelinek
ÁLLATOKRÓL

Fordította
Halasi Zoltán

Szeretni bizonyos fajta ráutaltságot jelent, drágalátos uram. Egyszer ezt már megírtam önnek, évekkkel ezelőtt, és a kezébe nyomtam a személyemre kiállított vezetői engedélyt. Ön ezt a papírt akkor nem fogadta el, eldobta, mielőtt megszáradt volna rajta a pecsét, azt mondta, már tud vezetni, az önt fenyegető (büntető?) végrehajtási fokozatoktól (a biztos bukástól) pedig nem fél. Egy cseppet sem tart tőle, hogy egyszer csak testi mivoltában ön elé áll egy hivatalos szerv (egy női énképviselő) azzal, hogy akkor most hajtsuk végre azt, amiről eddig csak szó volt, illetve, a gyakorlatban történő végrehajtást (az erről való gondoskodást) öntől kívánná meg. Egész konkrétan: kívánatosnak tartaná, ha a dolgot ön is kívánatosnak tartaná. Ön tényleg nem aggódik amiatt, hogy egyszer valóban fel kell majd mutatnia a szóban forgó okmányt, amiről jelenleg is azt hiszi, hogy semmi szüksége rá? Ön azt is találta mondani akkor, hogy ha egy ilyen hivatalos szerv (énképviselő) ön elé állna, ön nem ismerné el a létjogosultságát, mivelhogy ön szerint az minden alapot nélkülöz. Azt hiszem, ön ezúttal sem ismerné el, hogy rá lenne utalva egy ilyen jogosítványra, azaz, vezetői engedélyre. Vagyis változatlanul azt gondolja, hogy önnek e téren nem kell felmutatnia semmit. Én a magam részéről mindazonáltal nem mondanék le arról a jogomról, hogy ezt a jogosítványt, még ha pusztán látszat volna is, megtagadjam öntől. Ön ugyanis a jelek szerint azt a jogot is megtagadná tőlem, hogy valakinek látsszam. Oké, nem kell a látszat. Szüntessük meg. De nem így! Fordítók, el a kezekkel! Szóval ez az egész egy kölcsönös adak-nemadok, kapok-nemkapok, csak az a kérdés, hogy honnan veszem el, amit oda akarok adni? Azért önözöm, mert nincs elég erőm ahhoz, hogy tegezzem, hogy felhozzak valamit a mélyemről, ráadásul azt is csak akkor hozzam fel, ha ön így óhajtja. Túlságosan fáradt vagyok, igen, mindenhez, de *ahhoz* nem, amiről az előbb beszéltem, a nő testi mivolta ugyanis abszolút megalapozott, szemben azzal a hivatalos szervvel (énképviselővel), amelynek még meg kell ásnia a saját alapjait. Különben jöhetne bárki, bármelyik nő, és igényelhetne magának egy különbejáratú gödröt. Próbálom magam elé tolni önt, mint valami paravánt, hiába. De pusztán csak próbálkozni is azzal, hogy nem szeret az ember, legalább ennyire megerőltető. Hogy vágyom vissza azokba a korokba, amikor még lehetett egyszerre szeretni és nem szeretkezni. Úgy szeretni, hogy az ember nem szeretkezett. Ez csodálatos volt és rendkívüli nagylelkűség a saját testünktől, tudniillik a test önként lemondott a látnivalók megtekintéséről. Ki csinál ilyet manapság? Tessék, ott valaki önként jelentkezett: A test azonnal készenlétbe helyezkedik (de nem szolgálai és ostobán!), ha valami látnivaló kínálkozik vagy valamit ingyen adnak, még ha órákig kell is sorban állnia érte, ezért az egyetlen valamiért. Ez nagyon ambiciózus cél, hogy az ember szeret és nem szeretkezik, ezt a célt azóta sem értem el, hogy fiatal voltam, de akkor ez magától ment. Szeretni úgy, hogy az ember

otthagya azt, amit pedig elvehetne! Lemond a kerülőkről, elkerüli a pofáraesést. Hajdan a testem arra való volt (nem csak, de arra is), hogy a beható gyengédségnek utat adjon. Hogy gond nélkül gondoskodjanak róla, kiszolgálják igényeit. Tartotta magát, a test, miért? Azért, hogy ha netán valaki arra jönne (és ez a valaki ön volt, hülyeség, egy pillanatnyi figyelemkihagyás elég volt ahhoz, hogy ön ott legyen, egy csoport közepén, a többieket ismertem, önt nem, de ezt a hiányt azóta alaposan bepótoltam, bár ettől egyikünknek sem lett jobb), kitartson ebben a kiszámítható (kiszámíthatatlan?) pillanatban, nem, inkább hogy: belevesszen. Mire gondolok? Egy nagy darab kőre, amely a szakadék szélén egyensúlyozik, és lezuhanni készül, nem, nem készül, szilárdan áll a helyén, tessék csak belerúgni, nem, akkor se esik bele, soha, hacsak a sziklatömb alatta valami miatt, és nem véletlenül, hiszen vélhetően, sőt láthatóan ott van, nem igaz?, meglazul (földrengés) vagy kimosódik (árvíz). Na, nekem mindenesetre már ez a pillanat, amelyben, ahogy az összes többi pillanatban is, próbáltam tartani magam nagy nehezen, már ez is elég volt. Semmi sem készített fel erre az esetre, erre a szerelembe esésre, márpedig ezen semmilyen orvos nem tud segíteni. A szerelem gyógyíthatatlan, mondja a népi bölcsesség, a szerelem sötét verem. Az emberben nincs elég erő, hogy szembeszálljon vele (erőm nekem már amúgy sincs sajna, akármihez is, akármennyi is kellene), mivel úgy érzi, az élete kőnehéz, és nincs a világon olyan erő, ami tehetetlenségéből ki tudná mozdítani, de az ember akkor is, ezt kell mondanom sajnos, veszélyeztetett: olyan, mint az, aki vakon bámulja a tévében a szórakoztató műsorokat. Ki tudja, mi történik. A környezete ki van takarva a képből. A környezet amúgy tudna segíteni. Tudna is meg nem is. Az ember nem magától zuhan a verembe. De ha már benne van, akkor elengedi magát. A szerelem már csak ilyen: vagy ezt választod vagy azt. Aztán: vagy megkapod vagy nem. Pontosabban: vagy megengedheted magadnak vagy nem. Na még egyszer, mondja az anyád. Ez nem szép tőle. De hát így vagyunk mindennel. Utána eltüntetni a tetthelyről a nyomokat úgy, mintha mi sem történt volna. Pedig ami történt, megtörtént. Tényleg elkerülhetetlen a személyes érintkezés? Erre csak igennel lehet válaszolni. Jobb lenne, ha nem így volna, akkor sok mindentől megkímélhetnénk magunkat, akkor a testünkben soha nem ürülnének ki bizonyos nedvek, és nem kéne éjnek évadján olyan töltőállomást keresnünk, ami ilyenkor is nyitva tart. Ha az érintkezés nem kerülhető el, márpedig a jelek szerint nem, akkor bármilyen sziklaszilárd is valaki, előbb-utóbb csak a másikhoz igazodik. Ezt viszont megsínyli a magához való viszonya. Saját magunkkal általában jó a viszonyunk, többnyire igen jólnevelten érintkezünk magunkkal; ahelyett hogy belemenősek lennénk, inkább kerüljük a konfliktust. Habár egy konfliktustól semmi sem dől össze, mi nők inkább tartjuk magunkat, tartogatjuk, de nem arra, hogy egyszer majd egy szép tetőt húznak fel ránk, mint

valami biztos alapokon álló épületre, amiben végre be lehet majd fűteni, és a meleg nem szökik el másutt, maximum a kéményen át. Nem, mi máshoz tartjuk magunkat, máshoz igazodunk, olyasvalakihez, aki minden, csak nem fix pont, aki nehezen követhető; hol erre fordul, hol arra, ez olyan, mintha éppenséggel valami új, speciális formája lenne a közlekedésnek. Az ember folyton igazodik, hol ehhez, hol ahhoz, de hiába igazodik, ettől nem lesz egyre igazabb, igaza pedig végképp nem lesz soha, a másik csak megszólja, tényleg, mit fog szólni, mit gondol majd róla, emiatt van gondban az ember, meg hát gondoskodni is kéne erről-arról (mindig csak a gond, hogy ez mi mindenre képes, hihetetlen!), de vár a bevásárlással, hátha pont abban a szűk időintervallumban szólal meg a telefonja, amikor épp elmegy otthonról, hogy beszerezzen ezt-azt, gondoskodjon legalább a legszükségesebbekről, és már újra ott van, nem, nincs ott, nincs otthon, hiszen most már ott van a testén a telefonja, jaja, a teste: jöjjön, jöjjön már, ugye ez az elvárás, és hát jönne is ő, ha hagynák, ha nem hagynák magára, jönne lélekszakadva, mindig készen a jövésre, mint régebben a csöngésre, a telefonéra, az otthoniéra, az egy korábbi éra, ááá, szégyellem magam, amiér' a jövés szót elinflálom és ilyen lapos viccet csinállok belőle, szokásomhoz híven, már annyiszor a számra vettem, ahányszor egy vénember berakja a protézisét, és hányszor felejtí ott a pohár alján!, hogy már most olyannak lássa az üvegen át, mintha úszkáló halacszkákat látna az örökkévalóság akváriumában. Szóval visszatérve, én legalábbis egész életemben csak vártam, arra vártam, hogy használatba vegyek valamit, amiről azt sem tudtam, hogy micsoda. Az ember úgy veszi használatba az időt, mintha ez a legtermészetesebb volna, az idő pedig telik-múlik, köztünk és velünk, csillagokhoz igazodik, azok meg más csillagokhoz, esztelenül vágyakozva, sosem értettem miért és hogyan, mert ennyit nem érhet el a vágy, sok mindent elér, de ennyit azért mégsem; de mi akkor is az időhöz igazodunk valahogy, ahogy az idő is igazodik valamihez a maga részéről, most megyek és megkérdezem, hogy mihez vagy kihez, aztán leírom ide, ilyen egyszerű: tessék. Közbevetés vége, na de mihez igazodtam én a szerelemben? Legelsősorban is ahhoz, hogy hurrá, végre valaki más is adva van a játékhoz? És ebből az következett, hogy mindjárt a világot is jobban szerettem, hogy kinyíltam a világ felé, ahogy az egy rendes szerelem esetén megesik?, már amennyiben a szeretett ő-nek még esete lenne ez, mármint a szeretkezés (velem), a szerető ő pedig (én), miután elég sokáig tettette magát hülyének, most talált egy helyet, ahol otthon lehet, ahol kedvére bütykölhet és prütykölhet? Jó, akkor most az egyszer azt mondom mégis, hogy: te, ez a szó egyszerűen rövidebb, vagy annak tűnik, mindegy, mekkora a távolság köztünk, szóval. Ahányszor rád néztem, mindig azt az érzést kerestem, hogy egy rendszer része vagyok, aminek mások is részesei, hiszen a szeretet kormányozza a világot, a pénz meg még kétszáz másik dolog mellett, merthogy azok is

kormányozzák a világot, például a vallások, főleg egy, nem mondom meg, melyik, csak annyit, hogy: világvallás! Már most torkig vagyok vele! Ezt szinte bárki elmondhatja magáról, nemde? De most a szeretetnél tartunk, és ahol szeretet van, ott mindenki más a világot jelenti valaki másnak, aki azonban nem lehet bárki, csak egy bizonyos valaki. Ennyi? Ez egy világvallás? Kösz. De hát én egy szóval sem állítottam, hogy ez az volna! Amit én inkább kinyögtem, mint állítottam, de persze betartani ezt sem tudtam, az kizárólag és egyedül rám vonatkozik, rám meg az én egyetlenemre, mert én egyedül ővele szeretnék egyedül lenni. És az a kívánságom, hogy ő se akarjon egyedül lenni mással. Igen, rád gondolkodok! Te mindig mindenkinek a világot jelentetted, mindenkinek, rajtam kívül. Kívül vagyok, magamon kívül! Már régóta egyéb se tölti be a gondolataimat, mint az, hogy találkozzam veled, és csak azért nem sütöm el, hogy erről neked kell gondoskodnod, mert már annyiszor elsütöttem. Senki sem nevet. Igazuk van, nincs igazuk. Sok-sok évig nem is számíthattam rá, hogy találkozom veled, egyrészt nem tudtam, ki vagy (sajnos!), másrészt: félttem is a találkozástól. Akar-e majd, vagy nem akar? És ha igen, akkor hogy akarja: hogy azonnal levetkőzzünk? Vagy elég neki szimplán egy vacsora, egy étterem egyik sarkában, aztán már el is küld? Elküld? Pedig állítólag meg van veszve értem, vessek meg, ha értem, hogyha felöltözve ennyire vonzom, akkor miért nem akar levetkőztetni; lehet ezen nevetni? Ugye, hogy nem? Akkor is el kellett sütni, legalább ezt, ha már a többi rosszul sült el. A poén, ahogy mondani szokás, az utcán hever, nem lehet otthagyni. Bezzeg az ember, azt ott lehet hagyni. Most akkor elküldesz vagy itthagysz? Az is bőven sok lenne, ha itthagynál. Vagy inkább mégis elküldenél? Mert valaki ott ólalkodik, valami nő, és az is használatba akar venni, az is szeretne bekapni téged?, hiszen olyan édes vagy, olyan enyiváló! Ezen tépelődtem a kávéházban, amikor te kacagva a tálcára csaptál (szétszakadok!). De azért csak felosztottad magad vékonyka hallgatóságod között, pedig hát te is elég vékony vagy. Minden nőnek a magáét. Furán hangzik, hiszen a mondás eredetileg a hímnemű emberiségre vonatkozott: mindenkinek a magáét. Ami aztán jött, annyira mindegy volt nekem, amennyire eddig még semmi sem, mármint a következmények. Akkora közömb lett úrrá rajtam, mintha nem volna magamhoz közöm: az önkény, mint akit kiokádtak, tovább sodor, véres habot, oda, ahol a lányok feltáruznak és az ajtók nem zárulnak. Megtalálok mindenütt, minden főzetben, ha sokáig főtt a pasi, minden nőzetben. Amit a férfi parancsol, mindjárt szabvány is lesz. Ebben nem tudok vele tartani. A szóke északi nőket például elő kell rendelned. Engem csak oda kell rendelned valahová, én úgyse jövök, én csak mi lényegem, azt kerülgetem egész idő alatt, arra már nem jut időm, hogy téged is kerülgesselek. Engedek az erőszaknak, ami eléggé engedékennyé tett már eddig is: hagyom, hogy itthagyj. Most mi a szabvány? Mi az, amit nagyjából minden nőnek

csinálnia kell? Már úgy értem, a saját szabványát, mondjuk, több-kevesebb ráhagyással. Ami több, az nem kevesebb! Ma már nincs felár a natúr franciáért meg a csokolózásért meg egyéb ilyen nyalánkságokért, sőt vannak olyan lányok, akik ezen felül még az anált is megcsinálják. Én nem csinálok anált, ilyet én soha nem csináltam: leszarom a stexet, popsizexet, én?! Á, az ilyesmi jön magától, de persze nem megy magától. Csinálni kell! Amit a pasi két izé között mond vagy csinál, nem érdekes! Van itt valami, úgy látom, valami gyévuska, két-három órára! Így ránézésre tipikus orosz, vállalásra is. De már most szólok, van egy kis szépséghibája, ezt mindjárt az elején megmondom, benn van neki a fogszabályzója még szeptemberig; de ha valaki orosz lányt akar, akkor ez pont megfelelő. Belevaló csaj! Ki van itt még nekünk orosz, aki egy órás szolgáltatást csinál és nincs neki fogszabályzója? Van itt olyan is, aki keverék, az európai meg az orosz kultúra missungja, de az ilyenre előrendelést kell leadni. Úgy értem, előre meg kell rendelned. Ezek a legjobbak, amit csak el lehet képzelni, momentán tényleg ezek a legjobb csajok. Litvániából jönnek, ott gyártják ezeket a keverékeket különféle kultúrákból és ott is hozzák forgalomba. Előrendelést leadni, nagyon jó. De forgalmazni, az se rossz. Most rám is leadhatsz előrendelést, megengedem, abba, hogy forgalmazz is, már nem megyek bele, a kereslet önmagában is növeli az értékemet, talán, a vonzerőmet sajna aligha, hiszen én mindig kéznél vagyok. Forgalmatlan. Irgalmatlan. Mi nem irgalmasrend vagyunk, mi adunk-veszünk, forgalmazunk, megtaláljuk a hasznunkat, de a kuncsaft is a magáé. De ide az van írva, hogy pornóasztár, akkor hogyhogy nem az? De az, forgatott már, pornófilmet, nem is egyet, esküszünk. Mi is rá esküdnénk, ha látnánk. De hát rá is előrendelést kell leadni. Ha mindenre előrendelést kell leadni, akkor abban mi az öröm, mikor az nekünk most rögtön kellene? Az öröm. A vegytiszta öröm. Majd meglátja, ne féljen! Szóval rám is lehet adni előrendelést ma estére, de azt már nem engedem, hogy piacra dobjanak, hogy forgalmazzanak. Ha forgalmaznának, pénzbe kerülnék. Minek fizessenek értem, ha olcsóbban is megy a dolog? Minek ingyen elfogadni valamit, amikor fizetni is lehet érte? Mindegy, de nem egészen, legalábbis nem annyira, mint régen, amikor még úgy gondolták, hogy aki sokat dolgozik, az boldogul is. Neked például már menetrendszerűen eszedbe is jutott, hogy fogok megint aggódni amiatt, hogy mit csinálok majd ma este. De te már tudtad, hiszen leadtad az előrendelést, előre bejelentetted rám vonatkozó igényedet. Nem úgy volt, hogy az én akaratom érvényesült, hogy még bármiféle szerepet betölthettem volna saját környezetemben, már azon az egy szerepen kívül, amit majd te méltóztatasz elvárni tőlem. Így aztán egész nap arra hajtottam (bár tudtam, hogy így is ki fogsz hajítani előbb-utóbb!), hogy majd a kedvedre tehessek, ha végül kinyilvánítod az óhajodat. Elég fura, de végül magamtól már semmire sem voltam képes, teljesen benuult voltam. Később

egész teóriát fabrikáltam ebből, hogy miért bénultam le ennyire, ez az építmény még ma is áll, valahol hátul, a kisagyamban, közben mások, mint a gép, úgy nyomják az ipart, szakadatlanul rázatják és döngetik magukat, hogy a kultúrák keveredjenek, és még hátrább, a bénultságon is túl, mi van bennem?, az úr. Az üresség. Nem tudom, miért. De úgy kell nekem! Ez olyan, mintha valaki azért, mert zavarok lépnek fel az áramszolgáltatásban, mindjárt olyan erőművet akarna építeni, aminek a működését semmi sem zavarhatja meg, akkor se, ha ez éppenséggel jól jönne. Elég csak fizetni, és már újra bekapcsol az áram. Szóval teljesen hatalmába kerített az aggodalom, már reggeltől fogva. Jobban hatalmába kerített, mint bármelyik ember. Már önmagában az idő, pusztán az idő is (emlékszel, hogy akkoriban mennyit beszélgettünk az időről?, á, hogy emlékeznél, hiszen két ízé között is arról beszéltél, hogy mi van közben!) rettegéssel töltött el; mi lesz, ha esetleg nem fog kívánni? A világ már nem volt téma, vagy csak úgy, hogy a világ ürügyén mivel tudom magamra tudom vonni a figyelmedet. Mindenki csak a parancsaimat lesi, szoktuk ezt mondogatni, de esetünkben én voltam az egyetlen, aki a parancsaimat leste, és tudtam is pontosan, hogy mit parancsolnék; azt, hogy úgy szeressük egymást, mintha csak mi ketten lennénk és senki más, egy mély szakadékban. Szeretni annyit jelent, hogy nem kell dolgozni. Csak lenni. Mért nem elég ez senkinek? Miért akarja mindenki a munkát, miért akar úgy szeretni, mintha házat építene? Azt hiszi, ettől értékesebb? A házzal együtt, értékesebb, mint nélküle? Na de az embernek a teste a háza, az a lakása, és hát abban válogatott furcsaságokkal találkozik az ember, a test válogat, kiválogat, mindenfélét képes kiválasztani magából, ha hagyják! Magától? Vagy külső kényszernek engedve? Nem feltétlenül. Hiszen az ember elvileg nem kényszerítheti a másikat semmire. A szeretett lény jelenléte önmagában még nem kényszer arra, hogy az ember úgy bánjon azzal, aki szerelmet akar kicsikarni tőle, mint valami tárggyal, amivel azt csinálhat, amit akar. Például sárba alázza, vagy gondoskodik róla (már megint, nem bánám, ha már feldobnám a bakancsom, mert akkor ennek is vége lenne, és vége ennek az állandó gondoskodhatnéknak és aggódhatnéknak is), hogy a nő, bárki legyen is az, akivel ezt csinálja, a nők úgyse fognak mondani semmit, a nők hallgatnak, ez a férfi, ez a Don Juan, az érzéki vágy zsenije, a vágy ott van benne, erről nem kell gondoskodnia, arról viszont igen, és ezt meg is teszi, hogy a nő úgy élje meg, hogy őt igazán kívánják; a nő igazán úgy éli meg, a nő igen, én soha. Az érzéki vágy mindig egy másik nőre irányul, sohasem arra, aki én vagyok. Nekem nem jut belőle, nekem nem jut semmi, csak a szívás. Az én rezortom: a törődés, az aggodalmaskodás. Nem értem. Mit fog ilyenkor? Egyáltalán hogy tudja fogni azt, ami nincs is ott (ez a legnagyobb megkönnyebbülés, ez az állapot! nem ott lenni, nem útban lenni!)? Amint az ember lemond magáról, egy másik, egy férfi kedvéért (a férfi maga a

megtestesült másik), a világ, mint valami cethal, lenyeli az embert, volt-nincs. Valahogy rá kéne vennünk a szerelmünket, hogy legalább öntudatlanul gondoljon ránk, de minden pillanatban, mert a pillanat elfut, az idő elszáll, a napok elmúlnak. De neki mi már nem vagyunk téma, és mi is csak órála beszélünk folyton. Egyébként a legboldogabb szerelemben is! Ezt nekem mint nőnek igazán elhihetik! Mi, hogy ön nem is nő? Elnézést kérek! Most akkor próbálja kitalálni még egyszer, kire gondolkodok, amikor nőnek mondom magam. Azért van úgy, hogy mi vagyunk a téma, de csak saját magunknak. A másiknak (és hát ő mondja meg, mikor vagyunk mi a téma és mikor nem) soha. Nem téma, mondja a banki előadó. Arra persze nincs tartós garancia, ami amúgy se tartott volna sokáig, *én a fényes napot már csak könnyeken át láthatom*. A napsütés, illetve a fény mindig ad valamit hitelbe, arra lehet számítani, hiszen előbb-utóbb visszatér, kérdés, hogy mikor, és ha igen, akkor vajon valódi vagy csak mesterséges fényként. Fényes nap, kedves nap, mondanám, habár nem is tudom igazából, tényleg kedves-e hozzám. Inkább nem. Mit tegyünk, az biztos, hogy el nem vesz tőlem semmit. Egyébként a szerelem tárgya – az, hogy másra se tudunk gondolni, csak a másikra – mitől élvezne elsőbbséget minden olyasmivel szemben, ami nem áll a hatalmunkban, mint például az idő múlása? A kérdés költői: nem élvez elsőbbséget. Szóval iszonyatos aggodás élt bennem amiatt, hogy vajon hogyan fogsz dönteni rólam. Már eleve igazat adtam neked mindenben ezzel kapcsolatban, ha egyáltalán bízhatnék abban, hogy képes vagy dönteni, már elnézést. Fogalmam sincs, hogy ebben mennyiben bízhatom, *mi szomorít, nem tudom, mi fájhat így*, ezt sem, ezért: minden olyasmit el akartam kerülni, ami megerősíthetne az esetleges ellenem szóló döntésedben (másszóval, a használatom ellenében, mert azt teljesen tőled tettem függővé, hogy használatba veszel-e vagy sem), illetve, amitől általában is arra gondolatra juthatnál, hogy nincs szükséged rám. Végül is miért volna szüksége az embernek minden olyasmire, amit használhat? Tudod, ki beszél itt? Valaki, akinek szüksége van rád! Azért, hogy neked is szükséged legyen rá. Azt hiszem, ezt hívják *recycling*nek. Hogy az ember olyasmit használhat, amit már mások is használtak, de aztán mégse használja. Nem, nem tudom, ki beszél itt. Azt mondod, már el is felejtettél engem, két perc múlva azt se tudtad már, hogy a világon vagyok. Ha az embernek számolnia kell, akkor két perc már fáj. Semmi sincs ingyen. Ingyen senki sem csinálja. Azt hiszem, tudom, hogy ki beszél itt. Itt én beszélek, Tony junior, de lehetnék más is. De te már nem emlékszel rám, már két perccel azután sem emlékszel rám, pedig fizettem. Nem akarsz? Azért mert elfelejtettél, azért nem akarsz! Nem, nem felejtettelek el. Mikor utazol el, Vilniusba? Nem most, hanem a jövő héten. Jó, akkor hamarosan viszontlátjuk egymást. Mindig vannak körülötted lányok. Na és én? Velem mi van? Mi van velem? Bóggjél csak! Üvölsél! Soha egyetlen szépségversenyt se nyertem, nem is nyernék, de

attól még vagyok! Téged nem érdekel. Tök hiába vagyok. Lehetne úgy is, hogy nem volnék hiába, hogy megnyerhetném ezt a szépségversenyt (nem, nem nyerhetném meg!), ahol az első öt, a nyertesek elutazhatnak egy arab sejkhez, és ott basszák őket. Amúgy is basszák őket, akárhová mennek. Nem. Köztünk ez most komoly. Kit érdekel? Senkit. Ott semmi se komoly. Csak én. Ott semmi se komoly. Ha nő kell nekik, ezt csinálják. Te meg nem csinálsz semmit, mikor kellek neked. Mostantól olyan leszek, mint a levegő, csak engem a kétségbeesés szennyez (egyébként az szennyezi a legdurvábban a levegőt, egyáltalán a környezetet, a kétségbeesés, ezt jegyezd meg!), olyan leszek, mint a környezet, ami nem túlzottan barátságos, ezért mi sem bánunk barátságosan vele, na jó, szóval levegő, illetve környezet lettem (ezért fontos a *recycling*), jóllehet eddig se nagyon léteztem, márpedig ha semmit sem környeztem, akkor még levegőbe is nehéz átmennem, nemhogy környezetbe. Pedig ha nem volna környezet, már a madarak is hogy hiányoznának! Nagyon ritkán vagyok a közeledben. Ez akár jót is tehetne egy kapcsolatnak, mondja valaki valamelyik „szív küldi szívnek”-ben, csak ezt a küldeményt senki sem akarja átvenni, az átvételi pontot mégis megrohmozták az érdeklődők. Pedig nem tett jót. Mármint a kapcsolatnak. Kit érdekel. Ma egy nagyon szép fürdőruhát vettem a kapcsolatunk érdekében. Kit érdekel. Nem volt igaz, hogy jót tesz neki. De amikor nem voltam ott a közeledben, és az sem volt igaz, hogy ez jót tett volna a kapcsolatunknak, akkor voltam igazán közel hozzád. Talán csak azért távolodtam el, hogy méginkább ott forgolódjak, ott keringjek körülöttem, az én zord planétám körül, hiszen erről van szó folyamatosan (régebben minden égitestet planétának hívtak, a napot is). Mikortól kezdtem el kerülni a közelségedet? Ha ott voltál a közelemben, akkor erre nem volt elég hely. Mármint arra, hogy elkerüljelek. Túl sokan voltak ott a lányok, ezek nagyon sokba kerülnek. Odajönnek a szállodába, de a taxijukat is ki kell fizetni. Jobb távol lenni, úgy forogni a szeretett lény körül, úgy könnyebb tekerni, mit is?, azt a csavart, amit már egy akkus csavarozó is hajt befelé, addig hajtja, amíg le nem merül az aksija, egész sajátos ritmusban, de ez mindegy, a lényeg, hogy a másik körül forogjon minden. Mihelyt találkozunk, már valamit képviselünk, már valaminek a szolgálatára állunk, és azt szeretnénk, ha ez a valami tisztázást nyerne. Mármint hogy kitisztulna? Miért? Mi a szerelem? Szennyvíztisztító telep? Vagy hogy kognitíve tisztázódjon? Letisztázódjon? Ezért szerelmeskedünk? Hogy tudjuk, mi az? Nem inkább azért, hogy megtudjuk? Viszont ahhoz, hogy tudjuk, amit tudunk, kell valami, amihez közben igazodhatunk. Ez az az iránytű, amit a testünktől kapunk (nem a test ördögétől, isten őrizz, én semmiféle sátánról nem beszélek!). De akkor is, miért csak erre építsen a világ, az alkalmazott technikára, a test verklijére? Hiszen ez a technika gyakorlat legjobb esetben is csak az anyagi világot képviseli, ami nálam egyenlő az anyagok világával,

márpedig az anyagok (a ruhaanyagok) minden testet utánozni tudnak, méghozzá olyan tökéletesen, hogy az ember azt hiszi, az anyag a test. Viszont a szerelmesek maguk a világ. És a világ nagyobb, mint ami a testtel megcsinál. Sajnálom, de ez van ide írva. Tessék: Olyan boldog vagyok, hogy arra nincsenek szavaim. Szóval. Bocsánat. De hát pont ezért, kifejezetten ezért, mert semmim sincs, ha szavaim nincsenek, ezért akartam, hogy legalább a szerelemből jusson nekem valami; akkor még nem fogyott el teljesen. Ha a többi nőnek mind jut belőle, azokból a hallatlanul illetlen szavakból, akkor jusson már nekem is. Én miért járjak rosszabbul? Szavak sajnos jelenleg nem kaphatók. Vannak más dolgok is, értékesek. Tessék azt választani! Értékek, azok még vannak, úgy értem, raktáron. Nem, azokat most nem kérem. De a szerelmet, azt már az elején kinéztem magamnak itt a polcon, és most beteszem a kosárba. Jogom van hozzá. És hát a szerelemben végső soron nem is várnak el tőlem többet, csak annyit, hogy kéznél legyek és a megfelelő pillanatban használatba vehessenek. No és te? Te hogyhogy nem kérsz belőlem? Csak azért, mert a világ hagyja, hogy legyek: ez fáj neked? Ez még nem ok, ettől még nyugodtan a magadéva tehetnél! *Hadd legyen meg a szívednek saját kínja, öröme!* Na mit szólsz? Ezt mintha neked találták volna ki, nem? Én meg nyugodtan *betölthetem a sorsom*, ahogy eddig is, nyomaszthat *a boldogtalanság*, alig várom, hogy még jobban nyomasszon, attól legalább valami *észveszejtő gyönyör* járna át. Csak erre várok. Ott állok és várok, várok a soromra, hogy fizethessek. Úgy ráállítom magam a várakozásra, mintha én már mindig is ott lettem volna, ja, én erre tettem, hogy igen, „Én már itt vagyok!” (lásd a nyúl meg sündisznó meséjét), én úgy álltam mindig rendelkezésre, hogy azért mégse álljak rendelkezésre mindig. Fizetni így is, úgy is kell. Szóval csak várjam ki, erre oktattak, erre szoktattak, így adták be kíméletesen azt, ami pedig elég fájdalmas: hogy csak ritkán érjek rá, ne álljak készenlétben, mert attól csak még inkább készenlétben áll az ember, na ennél már a tiszta szerelem is jobb, gondoltam, és azt vettem le a polcra. Csak amikor otthon kicsomagoltam, akkor vettem észre, hogy ez nem a tiszta szerelem, ebben bizony kémia is van, és a mi viszonyunkban mindenféle károsanyagok is felhalmozódtak. És még adja ide azt az elefántcsontszínű rövid ruhát, igen azt is kérem, az nagyon tetszik nekem, akkor is, ha a térdem látszik benne, pedig annak nem szabadna látszania, látom, hogy ez a másik szerelmes nő milyen bájosan viseli, úgyhogy én is viselni akarom, a sorsomat, nekem túl rövid, de ennek a másik nőnek nem, jaj, hogy viseli a szerelmet, pedig a szerelemnek nincs szüksége viseletre, akarom mondani, képviselőre, egyáltalán semmiféle reprezentációra nincs szüksége, hiszen a szerelemnél nincs jelenvalóbb, a szerelem az, ami *van*. És ha így van, akkor a pénzt is meg lehet spórolni, minek prezentálni még, illetve reprezentálni azt, ami van, ami mindenkinek *megvan* (zárójelben: ezzel a lábbal még én is tudnék reprezentálni!

sajnos nem az enyém). Minek utazgatni az árumintás bőröndünkkel, ha mindenkinek mindene megvan és nincs szüksége semmi olyasmire, ami ezt a mindent reprezentálná? A szerelem minden. A szerelem azért van, hogy az ember a másikért legyen? Az, hogy valami van, nem jelenti azt, hogy rendelkezésre is áll. Haha! A világon minden: tárgy, pont a szerelem ne legyen az?, csak azért, hogy a képviselőinek ne kelljen dolgozniuk? De hát ha nem dolgoznak, az azt jelenti, hogy munkanélküliek. Minél inkább munka nélkül vannak, annál több a kívánságuk. Tartok tőle, hogy ez a probléma. Még a taxit is, mondtam már korábban, azt is ki kell fizetni. De a csókolózás benne van. Minden benne van. Csókolózás, natúr francia, kényeztetés, minden. Igen. Come in mouth. Come in face. Na jó, gondolkodom még, aztán majd felhívom. Utána mindig felhívom. Utána mindig kapsz egy hívást. Egy ellenőrző hívást. Csak hogy tudd. És mindig legyél itt, máris legyél jelen, legyél benne, abban az egyben, érts egyet. De soha ne legyél. Az nem létezik, hogy te létezz. Illetve, ha mégis, akkor úgy legyél, ahogy az idő, érijél rá folyton, de ne azt csináld, amit más akar, és főleg azt ne, amit te akarnál. Amit más akar, azt persze csináld csak, ha nem vagy otthon, akkor is, ugye a mobilod az otthonod, bárki elérhet, biztos lehet benne, nem léphetsz le, nem is akarsz. Nem kell, hogy legyél, hogy ott legyél a pasi közelében, fő, hogy az legyen, amit ő mond, azt is ő mondja, hogy én, pedig vagyok, ott vagyok, csak ő nem lát. Hív, behív, ott vagyok, mint egy tartalékos katona, az övé, de akkor se lát. Abszolút ott vagyok, jelen!, próbálok inkább mégis eltűnni, láthatatlanná válni, olyanná lenni, mint az idő vagy a gravitációs erő. Tárgy is lenni meg az az önkéntelen örök kényszer is, amitől az óra tiktakkol és mi is tikkünk. Vajon azért jár az óra, mert az idő létezik, vagy azért létezik az idő, mert az ember feltalálta az órát? Hülyeség. Szolgállok, tehát vagyok. De hát amúgy is vagyok, egyébként ez is csak megaláztatás, ezt a vanás, hiszen mire való vagyok?, semmire. Te miért nem szolgálsz ki engem, na? Azért, mert sejtetted, hogy átfolynék az ujjaid közt, mint a homok, és egy másik nő jobban ki tudna szolgálni téged? Vagy azért, mert én is úgy szolgállok, hogy közben ne lehessenek és ne szolgálhassak, akármire is? Mit bámulsz így a testembe bele, ráadásul oda, ahová nem kéne? Nincs ott semmi, pláne látnivaló. Az idő elszáll, ahogy mondtam már, de ahogy nem mondtam, úgy is, már mindent elmondtunk, pedig az sokkal érdekesebb lenne, amit még nem mondtunk el. Előveszed ma az eszközöd és megméri veled az időmet? Megteszed, hogy ott hátul veszed elő, hogy ne lássam a rettentő eszközt? Felhúrod azt az izét vagy nem? Én nem ragaszkodom hozzá, de nem is beszéllek le róla. Mások ragaszkodnak hozzá, és nem beszélnek le róla. Én fölösleges vagyok, már mondtam. Megint én hívlak. Megint ő hív. Aztán megint én. Én külföldről is hívlak, hogy nemzetközi relációban is számolhass velem. Nem akarsz? Itt vagyok, de akkor nem, amikor szükséged van rám, és akkor sem, amikor nekem rád.

Azért nem lehet mindig megnézni engem, mert sokszor nem vagyok itt. *Hagyj, világ*, de akkor is minduntalan megnéznek. Fura. Jó, tőlem!, voltam én már olyan, akit érdemes volt megnézni, tényleg voltam már olyan jó kinézésű, egyszer, de még csak kétszer sem, és azóta már megint nem vagyok olyan, ha nem is egészen úgy, mint a nappal és az éj, hogy egyszer ragyogóan szép vagy, aztán sötét, aztán megint ragyogó és vége, mindegy, a lényeg, hogy valamikor én is ragyogóan szép voltam, de akkor is: kizárólag magamért! Jó, ezt a véleményt kevesen osztják, hogy tudniillik én jó kinézésű volnék, illetve voltam egyszer. Olyan, mintha sose lettem volna. A szakértő közben azt mondja: szürkesszőke, méghozzá inkább szürke, mint szőke, az most már soha de soha nem jön vissza, a szőkeség. Ami, melleleg, soha nem is volt igazán az. Akkor minek sírom vissza? Vagy inkább azt az aktív hajszínezőt sírom vissza, ami állítólag olyan atraktívá teszi a haját? Na de hát annak már az alaptónusa se stimmelt, abszolút nem lehetett összehangolni a hajammal, az eleve rossz választás volt. Ha volna szíves az őszi lombhoz fordulni, az tudvalévően magamagát színezi, a tisztelt alaptónus; ó fordulna, sírva, csak hát a haj, hajhaj!, már nem ismer magára, a haj már nem találja, nem, már a színkálán se, mivel csendülhetne össze, pedig ott lógnak a szörnyű fürtök, minden színben, árnyalatban, a szupermarketek polcairól. Te is kiválaszthatsz egyet, csak ne rémülnél halálra minden alkalommal attól, hogy ez a haj vagy mi, végigsimít a kezed fejen, mint valami kísértet, egy agyrém kísértete, mindegy, kié, bárkié lehetne, aki ezt a színt választja! Borzadállyal töltenek el ezek a hajfürtök, pedig nem kéne ilyen kényesnek lennem, hiszen ez nem is valódi haj. A megtévesztésig hasonlít hozzá, holott nem valódi. Azt imitálja, de nem az. Mindegy, az én hajamat, az akkorit, úgyse tudja imitálni, és én ahhoz igazodom; az én hajam, a sajátom, valamikor lobogó, valódi haj volt, és valósággal villámként *járta át a gyönyör*, ha valaki megcibálta. A lomb az elfutó évszakot füleli, de arra az egykori tónusra, arra a szépen összecsengőre, akárcsak nekem, neki nincs füle. Hát hogy is fülelhetne bármiféle élő tónus, élő színárnyalat arra, ami nemhogy nem él, de már árny sem, arra, ami nincs? Nyugodtan odacsendíthetik a hangvillát a fülükhöz, akkor se csendül fel benne az a tónus, az az árnyalat, a hajamé. Már én se hallom azt a csengést a koponyám csontjain át. Maximum a haj figyel oda arra, hogy milyen is volt valamikor, neki is megvannak a maga érdekei, és lehet, hogy a halála előtt még egyszer szeretné tudni, hogy milyen is volt. Majd meghallgatom, mit mond egykori fejdíszem, de addig még tanulhat egyet-mást, azt hiszem. Én egy tárgy vagyok (ezt már akkor mondtam, emlékszel?), csak éppen olyan tárgy, amely *elrejt*i tárgy voltát, ezt nem aktívan teszem, hiszen legtöbbször nem vagyok itt, de ez így nem jó megfogalmazás, mert ha nem vagyok itt, akkor is vagyok valahol, akkor mondjuk úgy, soha nem vagyok jelen, hatalmasra tágul a szemem, mitől tágul ekkorára?, hiszen nem történik

semmi! Akkor talán helyesebb úgy mondani: egy olyan tárgy, amely elrejtőzik a használatá elől, miközben hevesen vágyik rá. De hát micsoda hülye tárgy az, amely másra se vágyik, csak arra, hogy használják, de közben sosincs kéznél? Vagy kéznél van, de közben össze is kell húznia magát annyira, hogy úgy tűnjön, mintha elbújt volna, úgy, hogy egyáltalán ne is látsszon? Még hozzá pont olyankor, amikor a másikon eluralkodik a vágy, hogy tárgyként használatba vegye őt? Jó, igen, de: én sajnos (amit a nőkről mondani szokás) „a természet” sem vagyok, mármint nem vagyok természetes sem, legalábbis azon a bizonyos és enyhe módon, ami a hajamra volna ráfogható (a hajszínem most úgy rikít, illetve sikít, mintha karóba húznák, én injekciótam bele ebbe a taplóba, hogy ez most a keresőszava, a „természet” – állítólag mindig sikít, ha valódi őszi lombot lát, és most ez a helyzet). Én nem vagyok elég „nagy” ahhoz, hogy egyszerűen csak legyek, akármi is történik velem, történetesen épp általad. Ez nagyság, mondhatni, méret kérdése; én nem vagyok elég nagy ehhez. Ezért sem lehetek egyébként maga a „természet” (ahogy az egy nőtől elvárható volna), mert ez a „természet” is (ez az ideál) sokkal nagyobb nálam, nem rám van méretezve. Vetkőzni amúgy azok a nők szoktak állandóan, akik nem valódiak, csak próbálnak valamit alakítani, pedig abszolút nincs olyan alakjuk, hogy folyton vetkőzzenek; ahelyett hogy valamelyik áruházba mennének (ott esetleg találhatnának valami hozzájuk illő göncöt), otthon a tükör előtt bonyolítják le végeérhetetlen vetkőzőszámukat, mindegy, milyen családi körülmények között. Ki kíváncsi erre? Senki. A természet minden. Nem, nem a mi természetünk, hiszen azt fel kell öltöztetni! A természet. A természet bárhová eljuttat minket. De aztán ki visz ki minket az erdőből, ha egyszer benne vagyunk és nem ismerjük ki magunkat? A környezet, amiről beszéltem, az is kivisz minket az erdőből, képzelj el, milyen lenne, ha mindenütt csak az erdő volna és körülötte a semmi. Olyan nincs. Az erdő csak azért van (gondolj egyszer erősen az erdei tisztásra, de ezt a képet már sokszor használtam), mert valami körülveszi. Különben nem volna erdő. És ugyanez áll mindenre, ami csak van. Csak azért van valami, mert körülötte a semmi van. Na most, van neked ez az eszközöd (ha te nem volnál, az eszköz akkor se vesztene semmit, de így folyton azt hiszi, hogy elvesztett valamit, és keres, keres, keres, szinte mániásan keres), amit pontosan olyanra formáltak, hogy tők jól használhatna engem, te tudod, hogyan kell használni az eszközt, és hogy az se számít, ha én nem vagyok ott. Azt nem tudom elmagyarázni neked, hogy miért vagyok ott pont akkor nagyon is, amikor épp nem vagyok ott. A te eszközöd persze végig másfelé tekinget, neki ugye az egész „természet” a rendelkezésére áll, miért is volna szüksége rám akkor?, hiszen én pont olyan vagyok, mint a természet, csak engem nem látni soha, mert én ott is vagyok meg nem is. Hogyhogy nem tudom ezt jobban elmondani? Ennyit azért tudhatnék ennyi év után, amit a te vezetésed alatt

töltöttem! Iszonyúan röstellem, de nem látom magam, azért, mert már régtől fogva, úgy értem réges-rég óta elfedtem magammal és veled (ha nem is veled magaddal) magam. Ezért is nem látom és nem tudom elmondani ezt a dolgot jobban. Azt se tudom megmondani, mit kellene kezdeni velem, mert úgy, ahogy a természetet használja az ember, gondolkodás nélkül, hiszen csak a természetes késztetéseinek enged, úgy engem nem lehet használni, szintén gondolkodás nélkül, hiszen nekem is van természetem ugyebár, és annak is vannak késztetései. Nem jelenlévőként arra törekszem hát, hogy ha lehet, ne levegőnek, azaz környezetnek tűnjek, mert az is észlelhető valamennyire, inkább világ legyek, és ily módon mégis ott legyek, ha észrevétlenül is. Ez az arcátlan nyomulás persze a szerelem végét jelenti, illetve azt, hogy: most kezdődik a tánc. The Begin of the Beguine. Ki ismeri ezt a dalt? Senki. Jó, akkor ezt most kiveszem. De ez után a határátlépés után most már mindenáron, azt te fogod megmondani, hogy milyen áron, itt kell lennem, ezen a világon, hogy én lehessen neked a világ, már mondtam neked, különben leminősítenek, leminősítik a besorolásomat (állítólag legalább ehhez megtanultál érteni időközben, a tőke besorolásához, a tőkéhez, ami soha nem uzsorázik, még ha ezt terjesztik is róla, a tőke szabályokhoz igazodik, még hozzá pont úgy, ahogy a természet, a természet nem riad vissza semmitől, partoktól, patakágyaktól és általában az ágyaktól, sőt, nem riad vissza a vén fáktól sem, pedig azoknak nagy szükségük lenne rá, hogy visszariadjanak tőlük), ha nem sikerül benn maradnom a világban, ha viszont sikerül, az egyet jelent azzal, hogy: világ maradok. Hiszen ha világ tudok maradni, akkor maradhatok. Különben nincs más, mint hogy mindig távol vagyok, szokásomhoz híven távol vagy örökre távol. *Hagyj, világ, ó hadd legyek!* Vedd le a kezéd rólam! Mindjárt! *Hagyj, világ, ó hadd legyek,* vagy legalább azt hagyd, hogy ez az egy világ, amit ismerek, érted legyen (az a másik, amit nem ismerek, azt hiszem, túl szörnyű ahhoz, érted lehessen!), ha már úgyszólván köztünk semmi, semmi, de semmi, még egy kutya se (lohol kettőnk között), és nem is terád gondolok, világ! Hadd legyek valakinek a szerelme vagy legalább hadd legyek teljes. Azt még jobban szeretném. Szóval akkor, mondjuk, hogy teljes vagyok. Akkor tehát mi is? Világ mínusz világ, anyag mínusz anyag, de ettől még nem szellem, és nem is lélek, nem, egyik se, messze nem. A „már itt sem vagyok”, akkor az vagyok, az, pedig most se vagyok itt, mi vagyok akkor?, valami más. Igen, lépésről lépésre felszámolom a jelenléteimet. Ezt persze a szerelem szükségképpen megsínyli. Magyarán: legfőbb ideje, hogy eltűnjek! De előbb még hadd jöjjön az, amire sokan vártak, hogy na, vajon képes vagyok-e rá: csinál-e natúr franciát végig szájba? Hogyne, ha jobban belegondolok, szerelemszomjas ajkam pont erre vágyik! Akkor mi a probléma? Talán az, hogy nem kaptam meg a megfelelő kioktatást, mielőtt ezt csináltam, hogy nem tájékoztattak rendesen, ebből van most a

probléma, egyébként láthatták volna előre, hogy én nem leszek engedelmes, erre panaszkodtak ugyanis, hogy én nem vagyok engedelmes, bezzeg a többi lány igen, pedig őket is ugyanúgy kioktatták, de sokféleképpen le lehet állítani az ilyen viselkedést, az ilyen renitenskedést, hogy ne forduljon elő többször, hogy valaki azt mondja, van kedve dolgozni, közben beteg, antibiotikummal kezelik, és arról is gondoskodunk majd, mondták, hogy holmi légyümmögésen kívül semmi ne jusson a világ fülébe, a világ egyébként is már rég elfelejtette, mit mondtunk neki, és akkor is mi mondtuk meg, hogy mi van. *Hadd legyek!* Ó jaj, a világnak elment tőlem a kedve, a világ ejtett engem. De én tíz körömmel kapaszkodom belé, tőlem akár el is kaphat, bár én nagyon gyors vagyok, azt akarom, hogy kényeztessen, csókolgasson, és hagyjon, hagyjon, hagyjon! Hagyjon dolgozni! Várjon egy kicsit legalább, aztán hagyjon dolgozni. Hagyjon dolgozni, akkor többet keresek, akkor többet keres a világ is, többet kap, pedig nem érdemli meg. Hagyjon, hadd legyek. Igen, hagyj, legyek. Ennyit csak kérhetek a jövőre nézve!

Mielőtt lehullanak a leplek, az arcokra kiül a feszültség, a várakozás izgalma. A levegő sístereg az erotikától, érdekes ez a nő, a tulajdonságai. Fantasztikus pillanat lehet ez neki, most most most! Most derül ki, mennyibe kerül, melyikük érdekli a vevőt, lát-e érdekeset a tulajdonságaiban? Kinek volt elég, urak, ki kér még? Csoda, hogy még ezek után telefonálok. Vagy felszívódott az eladó vagy a nőkből fogyott ki, nem, nője, az van neki elég, csak ki kér belőle? Egy kalap szar mindegyik! Azok a nők, odajönnek a szállodába, nem is néznek ki rosszul, és tessék, behánynak az ágyba. Egyszer cumiznak, és 2500 eurót kérnek érte! Na, ezek a te nőid! És reggel, még reggeli közben is hánynak, haha! Új lányt kérek. Az a kicsi egy szar. Énelőttem senki sem vette észre a fogyatékoságait. Szar szar szar! Egyszer cumizott le, utána egész éjszaka rosszul volt, reggel az ágyamba hányt. Ne etess már engem ezzel a csajjal. Ne gyere azzal, hogy másnál bejött. Nálam nem jött be. Egész éjjel rosszul volt. Úgy feküdt az ágyban, mint egy deszka. Sokszor durva, az ágyban meg olyan, mint egy darab kő. Meg se moccan, ennél még a kő is élőbb. A kő legalább ott van, érzed, ez mintha ott se volna. Tényleg mint egy halott, meg se moccan, csak a hányás tör föl belőle. A kő is pihen, oké, de ez a nő mást se csinál, mint kipiheni, mit? Hol is tartottunk?, a tulajdonságoknál. A vevőnek sürgős lenne, jövő héten megy Ukrajnába, utcagyerekekről kell gondoskodnia, kiskorúakról, sajnos nincs mellettük lelkiatya, se kedves nővér, nincs aki törődne velük, ezért még gyorsan a társkeresőhöz fordul, de nem azért, mert partner kell neki. Meg akarja tudni, hogy az ilyen utcagyerekek mit szoktak csinálni. Majdnem mindent, anélkül kivételével. Jellemzően ilyenek. A tulajdonságaik. Így jár egy állami tisztviselő: anélkül felár, gumi nélkül, az is feláras! És aztán elfeledkezik az anélkül! És a gumi nélkül, az is egyre többbe kerül! Az anélkül, az nem kevesebb, hanem több. A minden anélkül, az a legtöbb. Ennél a lánynál egy olyan kifejezést használok, nem szívesen használok, mert egyszerűen nem megfelelő, de akkor is passzol rá, egyszerűen passzol rá, a lány abszolút profi, úgy értem, nagyon tapasztalt. Ezt most nem negatív értelemben mondom, arra, hogy prostituált vagy ilyesmi, nem, egyszerűen ez a helyzet, ez a lány kozmopolita, na. Hogy mondjam, szerintem kétféle típus van. Többféle van, de akkor is, vannak olyan lányok, akik fiatalok és tapasztalatlanok, és vannak olyanok, akik pontosan tudják, miért ezt a foglalkozást űzik. De én ezt egyáltalán nem éreztetem, mármint negatív értelemben. Jó, a lány azért észleli, észleli, amit észlel, észben tartja, nem tartja észben, pedig észre lehetne venni, hogy észleli és észben is tartja, ha valaki a popsijára csap, olyankor nagyobb levegőt vesz, nem, nem nagyobbat vagy mégis? Egyre nagyobb levegőt vesz, illetve, nem, inkább nem kap rendesen levegőt, alig kap levegőt, akkor az ember nekiesik, hogy végre levegőt kapjon a nő, és hogy rendes pozícióban legyen, nem úgy, hogy neki legyen jó, hanem hogy nekünk, és hogy az ember ne rögtön a lucskba nyúljon az izgalomtól. A nő ne izguljon

fel nagyon. De az se jó, ha csak egy kicsit izgul fel. Ne legyen túl száraz, ne legyen túl nedves, nem, se túl száraz, se túl nedves. Bocs, én nem akarok rögtön a lucskba nyúlni. Szóval, minden oké, az ember nekiesik a nőnek, csak azt csinálja, amit kell vele, szétcsinálja a micsodáját, ezt csinálja vele mindenki, jól kicsinálja. Mit csináljunk, ha ezt végigcsinálták, kicsinálódnak, az egyik ma csinálódik ki, a másik holnap, mi csináljunk, pénteken új eresztés jön, két új lány, azok olyan szolgáltatást csinálnak neked, amit az összes moldáviai együttvéve sem tud. Hagyd, hogy megleljenek! Cserébe 9 kilóval kevesebb leszel holnap, a lányaim gondoskodnak róla. Szóval ha ez az elektromosság nem jön át, ha ez a szikra nem sül ki, ha nem üt át, mert a nő túl nedves vagy túl száraz, ha nem csap meg, a szikra, akkor átküldök önnek még egy fotót, akkor az nem annyira optimális. Ennek szuper a segge, nem?, már 26 tulajdonképpen, de még mindig kislány, ilyen az alkata, az embernek az az érzése, ezt rendszeren kezelésbe lehet venni, és ez így oké is volna, a popsija oké, szóval itt van egy kis probléma, ezt régebben mindig előre letisztáztuk, tudniillik a kis barátnőnk közölte, hogy hajlandó odatartani a popóját. És ezt azután nyilvánította ki, hogy látta, látta, hogy, hogy az enyém, na, na, na, hogy az mekkora, ez így most elég hülyén hangzik ugye? Ezt én mindig meg szoktam beszélni a hölgyekkel, sok ügynökség ezt nem mondja meg előre a lányoknak, jól megszívadják őket, ja, jól megszívadják őket. Ezt, az egyiket már odaadtuk, a másik ma még szabad, de gyorsan döntsél. Natúr franciát is csinálnak? Azt nálunk minden lány csinál. Szabvány. Szájba élvezés a végén? Van, ez mind benne van nálunk. Ezt mindegyik csinálja, de néha el lehet vinni őket szabadságra is. Ott is csinálják. A végén szájba, az nem extra. A gumi nélkül, az extra. Ez szuperül kommunikál, szuperül, ez olyan, ez olyan, ezzel mindjárt a közepébe lehet vágni, csak mondom, ha a kémia is összepasszol, ja. Ez egy édes kedves kanca, ez odatartja a popóját, nem nem nem. Igen. Enyhén. Nem keményen, de enyhén igen. Domináns is tud lenni. Enyhén domináns. Nem keményen. Enyhén. Enyhétől középéig domináns. Mikor hogy. És abszolút nyitott, ami a popsi odatartást illeti. Abszolút nyitott nyitott nyitott. Vannak mulimilliomosok, akik öt napra öt lányt rendelnek, a lányoknak meztelenül kell mászkálniuk a villában. Ebben nincs semmi szokatlan. Semmi szokatlan. Gyorsan, mert még mennem kell ehhez a segélyszervezethez, utcagyerekeket szakérteni, hogy jobb emberek legyenek, ezt a célt kell elérni, ezzel bízott meg a parlament igazgatósága, de mielőtt külföldre mennék, még itt is volna egy kis célom, amit el szeretnék érni, hogy a saját kezemre is dolgozzak egyet, ha nem is sajátkezűleg. És, sietek hozzátenni mindjárt, nem ezt a bécsi nőt dolgoznám meg, ennek a bordáin úgy hat-hét kilóval több van a kelleténél, máshol ugyanennyivel kevesebb, mert ott az inkább csak egy lyuk. Még egyszer belenézünk az internetbe, aztán betömjük ezt a kis lyukat, mindegy melyiket, nem, ezt, nem, azt ott, mindegy melyiket, nem, ezt ott, nem, inkább azt, ez a

lyuk egy Julia Roberts-típusúé, és mindjárt kész is vagyunk, most mit csináljunk?, ennél a csajnál három óra a minimum. A kuncsaftnak három lány kell, kényeztetésre meg seggbebaszásra, amit mindig meg kell mondani: a seggbebaszás feláras. Fölülről nem feláras, hátulról feláras, plusz a segg is feláras. Mi nem a konfekcióból jövünk, mi mértékre dolgozunk, különleges igényeket elégítünk ki, az ilyesmi nálunk magától értetődik, a maradék pedig megy a veszélyes hulladékba. Ha nem tudnak viselkedni a lányok, én kezelésbe veszem őket. Én felelek azért, ha valami bajuk lesz? Én mind a két lábukat eltöröm. Ha nincsenek topra öltözve meg sminkelve, akkor is kezelésbe veszem őket. Eltöröm a lábukat, és ez még a legkevesebb. Mindenképp kezelésbe veszem őket, de ha valami bajuk lesz, akkor már nem lehet őket még egyszer kezelésbe venni. A kuncsaft ügyvédje telefonált, leadta a nagybani rendelést, most már várja a kurvákat. Mondd meg neki, hogy ma mindenkim foglalt. Az ügyvédek is basznak, az ügyészek is basznak, most már mindenkit a magam oldalán tudhatok. Úgy van. Ez az ember ma otthagyja a parlamentet egy évre, Moldáviába megy, utcagyerekeket szakért, aztán segít rajtuk. Csak a legjobbakat vesszük át. Az a fontos, hogy ne ordítozzanak és ne érezzék becsapva magukat. Át fogjuk venni őket. Kezelésbe fogjuk venni őket. A gyerekek árvagyerekként állnak munkába. Azt hiszem, még sok a teendő, mondja a megbízott. Csak szájba élvezés kérhető. Megoldjuk az elhelyezésüket, új otthonba kerülnek, nem egyszerre mindenki, csak szép sorjában, mindenkinek a magáét. Betömjük őket, belegyömöszöljük a testükbe, maradjanak csak ott. Büntetésből. Szóval, a sajtószóvivő most egy évre eljön a parlamentből, hogy perfektuálja ezt a dolgot, a végén szájba élvezés, mindenki ezt csinálja vagy nem?, de ezt ő se fogja bírni egy teljes éven át. Hol van olyan, hogy örökké élvezel? Csak a paradicsomban. Tartson csak minél tovább a szájba élvezés, de örökké? Örökké az se tart. Mire készül a mi sajtószóvivőnk meg az ő istenes cimborái? Hát arra, hogy belenyomják istent, az ő istenüket az alkotmányba. Bele is nyomják, le is rögzítik úgy, hogy félelmében vért verítékezve, ordítózva, toporzékolva hívja az apját, az ő mennyei atyját, ezután még erősebben rögzítik, úgy, hogy moccanni se tudjon, akkor az istent nem hívók, nekik is megvannak ugye a saját alapértékeik, úgy is mint telek és földtulajdon, jól szájba basszák, és ha a föld nyílik is meg alattuk, hiszen erre nincs semmi jogalapjuk, ők annál jogosabban tartják, amit tesznek, elvégre lelkiismereti és vallásszabság van, vagy mi az isten, na, ezek a díszpintyek basszák isten moldáviai gyermekeit, és nemcsak őket, még itt ezt a kettőt is, igen, ezeket pláne, sőt, ezt a hármat is mind, megy a baszás, mint az ágybaszás, és van még szájba élvezés is extra, ez benne van a normál árban, el se tudja képzelni, mi minden van benne! De a seggbe baszás az extra. Orális közöszülést akar, gumi nélkül? Azt is kínálnak, felárral, igen. Oké. Nem, elnézést kérek, ez így normál, ez benne van az árban.

Análist értettem. Jó, akkor legyen inkább orális, oké. Legyen orális, oké. És különben minden benne van. Még annál is több. Mi is van benne? Ha egyszer benne van, akkor benne van, minden. Ennél több nincs, ennél kevesebb sincs már, szolgáltatás, és ami több, az nem kevesebb, na, milyen bomba, milyen bomba ez a szőke hölgy! Igen, ezek bombi lányok. Küldd ide, és ha csinos, 180-at fizetek, a lány, hány óra is van, mire elindul, 5 lesz, akkor mondjuk, 7-től lesz velem, 7 óra 15-ig maximum, maximum, maximum. Nem, akkor ráfizetek még valamit. Egy óráig marad. Akkor ráfizetek még. Nem. Ráfizetek. Nem. Csináld meg ezt nekem, most az egyszer, aztán majd meglátod. Nem megy, nem megy, nem megy, az üzlet az üzlet, hányszor mondtam már. Ha csinos. Ha nem csinos, visszaküldöm. Megfelel. Oké. Megfelel. Oké. Gumi nélkül. Oké. Anélkül. Oké. Anélkül. Anélkül. Anélkül. Ne hisztériázz. Pénzért nem vehetek egészséget. Nem anélkül nem anélkül nem anélkül. Oké. Végig anélkül. Végig anélkül. Végig anélkül. És ha valami bajom lesz? Ezeket az embereket úgy ismerem, mint a tenyeremet. Félek. Én nem ismerem ezt az embert. Nem, anélkül nem. Anélkül nem. De én ismerem. Anélkül. Anélkül. De meg tudod csinálni ezeket a papírokat az orvosnak? Itt az ilyesmi nem megy, nem megy. Szemét vagy. Ez az utolsó eset, hogy végig anélkül csinálom. Az utolsó eset, hogy végig anélkül. Csináld csak és kész és kész.

Csinálhatom gumival is vagy csak anélkül? Nem. Gumival nem. Csak anélkül. De én tényleg félek, az egészségem miatt. Olyan nincs, hogy végig anélkül. Olyan nincs, hogy az egészségem nem számít. Ez az én testem, az én egészségem. Ez az utolsó eset, hogy végig anélkül. Az utolsó. Nem beteg a pasi? Beteg? Van valamilyen betegsége vagy nincs? Nincs. Nem beteg? Biztos nem biztos nem.

Megmutatta a papírjait? A papírjait? Igen. Nekem is megmutatja majd? Meg hát meg hát. Én még soha egyetlen lányt nem küldtem vissza. De ezt most visszaküldöm. Azt hiszem, minden okom megvan rá, hogy visszaküldjem. Kijelentem, hogy a lány semmit sem akart csinálni, nem akarta, hogy megfogjam a punciját, nem akarta ezt, nem akarta azt, és ebben az üzletágban egy lány nem lehet finnyás. Az a kis szado-mazo, az se lehet olyan szörnyű, a pasas teljes kártalanítást akar kérni a szolgálatkiesése miatt, amiatt, hogy ez megesett vele, hogy nem esett meg, hogy emiatt mindenből kiesett és mindentől elesett, ez rosszabb mint egy baleset, mindenképp kártalanítást kér érte. Kártalanítást azért, hogy így esett, hogy az üzlet így kútba esett. És ő a jogos juttatástól elesett. Nekünk nem áll érdekünkben, hogy a rendőrséghez forduljunk, nekünk ott van erre a parlamenti igazgatóság, mi ezt a problémát máshogy oldjunk meg. 26 évesen az ember még ilyen gyerekes témákkal foglalkozik, mint világbéke, gyermek- és nővédelem. És basszuk őket, basszuk őket, mindet mindet mindet, és a végén szájba élvezés, felár nélkül. És ha nem, akkor majd teszünk róla, legfeljebb nem fog dolgozni többé. Ha én egyszer kezelésbe veszem, rendszeren kezelésbe

veszem, szájba élvezés inkluzíve, akkor nem fog tudni dolgozni többé, és?, pont ezt akarom. Majd a többivel fogok dolgozni, van elég munka minden lánynak, mármint azoknak, akik nekem dolgoznak, de csak nekem, senki másnak. A többi ügyis szar. Szar a köbön. 26 éves, és már ekkora pártmúltra tekinthet vissza, ez nem akármilyen. Ez nem akármilyen, lett volna. Gyerekkora óta hevesen dobog a szívem, és ez tényleg furcsa. Gyerekekért dobog. Van olyan szív, ami akkor dobban ilyen hatalmasat, ha a választáson történelmi győzelmet aratott. Őket a parlamenti igazgatóság meg én basszuk basszuk basszuk! Polgári kezdeményezést vagy mit alakítanak, hogy a gyerekbántalmazásért komolyabb büntetés járjon, és basznak és basznak és basznak. Szeretettel meghívják a szerkesztőségek képviselőit, vegyenek ők is részt benne. Popsiszex feláras, gumi nélkül, az is feláras. És basznak. És basznak. 19 éves és szűz? Szűz, száz százalék. Száz százalékgig biztos vagy benne, hogy szűz? 19 évesen szűz? Az, tényleg szűz. És nagyon szép. Oké, látom. De 19 évesen szűz, száz százalékgig biztos vagy benne? Nehogy tévedés legyen! Nem, ez nem tévedés. Jó, lehet, hogy használatba veszem. Jó, de ha használatba lett véve, akkor már nem szűz. Utána annyit dolgozik, amennyit csak akar, ahányszor csak akar. De tényleg szűz? A lány szeretne többet tudni a pasasról. Professzor, az egyik amerikai egyetemen. És te vagy a nővére. Én a nővére? Naná, te vagy a nővére. Mit kell csinálnom? Semmit, te csak nézed, ahogy a húgod baszik, ahogy a húgod baszik. Azt is hallottam, hogy elkapta a gombát tőle, nem az, aki szűz, az még semmit se kapott el, annak semmi baja nincs még, hanem a nővére, az, elkapta a gombát, azt mondja, te azt mondtad a lányoknak, hogy csinálják gumi nélkül, végig anélkül, na és elkapta a gombát tőle. De már elmúlt. Elmúlt a gombája. Ezt a fertőzést nehéz elkapni. Örülhet az ember, ha van ilyenje. Nehéz elkapni, ezt a fertőzést. De van ilyen, és el lehet kapni. Ami van, azt el is lehet kapni. Egész Litvánia erről beszél: ne menj oda, ott fertőzés van. Isten őrizz, hogy oda utazz, ott fertőzés van. De hát fertőzést itt is kaphat az ember. Itt is el lehet kapni, ezért nem kell Litvániába menni. Azok meg direkt idejöttek, aztán tessék, itt kapták el a fertőzést. Azután, hogy ők fertőzést kaptak, nehezen kap az ember lányokat, mert mi van, ha ők is megkapják a fertőzést. Lányokat is kaphat az ember, meg fertőzéseket is kaphat. Viszont én egy jó árat csinállok önnek, egy jutányosat. Ez kábé ez és ez az kategória, szuperintelligens lány, angol, német. Natúr francia. Ezek ilyen lázadó szellemek, sikerült egy jó válogatást csinálniuk az interneten, és basznak. Azt hiszem, még sok tennivalónk van a világ legszegényebb országaiban, hát csapjunk bele. Basszunk. Szenvedélyesen felemeljük szavunkat a gyerekbántalmazás ellen, és baszunk baszunk baszunk. Túl enyhe a büntetése a szexuális természetű szabálysértéseknek, ezeket jobban meg kellene büntetni, a termelőt, a kereskedőt, a forgalmazót baszni akik forgalmaznak, kiskorúakat, őket amúgy is basszák, ezeknek ugyanis, akik

kiskorúakat, tíz év börtönnel kell számolniuk. De azzal nem kell számolniuk, hogy számúzik őket. Nem számít. Mi nem tudunk semmiről. Mi csak baszunk. Először megvezetjük a gyerekeket, aztán meg vezetjük, kényeztetés felár nélkül, de a seggbebaszásért felár jár, de baszni amúgy is basszuk őket extrába, gumi nélkül is. Disznóság. Javíthatatlan visszaesőket nem baszunk, basznak azok maguktól is, alighogy kiengedik őket, már basznak újból, a hátsó lábuknál fogva kell lefogni őket, és úgy baszni, vagy oda lehet szögezni őket valahová, Krisztus-pózban, ezek még akkor is dugni fognak, ha mozdulni se tudnak már, baszni akkor is tudni fognak, hanem a kiskorúakat, azokat folyamatosan basszák, most már nem is nagyon lehet baszni őket, annyira tropára mentek a folyamatos baszásban. Alighogy kiengedik őket a sittről, ezek az emberek, akik azért is megbasszák a kiskorút, ha rossz jegyeket hoz haza az iskolából, azonnal gondoskodnak utánpótlásról, ezért kapnak életfogytot. Nekiesünk a következő gyereknek, utána elutazunk Bulgáriába, ott még sokkal több a gyerek, és akkor baszunk a partnerünkkel, aztán a másik partnerünkkel, aztán partnercsere és tovább baszunk, aztán keresünk újabb partnert, találunk is, naná, és megint baszunk. És akkor a kérdés: meg tudsz adni valamilyen méretet? Ja, asszem. Ez pont a te zsánered. Az utolsó alkalomtól fogva már baráti ár van, attól fogva mindig, mert a barátságának ára van. A baszásnak is van ára, megy is a baszás, mint az ágybaszárás. Ha hiányzik a baszás, bepótoljuk: baszunk. Halló, igen, hát hol vannak a kurvák? Ja, ez nem rossz, de már megint már megint, ez volt a múltkor is, már megint, már megint, a végén még megszokom. Átviszem egy óra múlva. Adsz egy százast meg a taxit is odaadod neki, és kész. Egy órát fizetsz neki, óránként egy százast, és kész. Tovább úgyse kell neked. És csak egy cumizást kérek bő nyállal. Mennyi idős a csaj? 18. Aha. Jó, ha egész pontosan akarod tudni, akkor még nincs 18. Nagyok a didái nagyok a didái nagyok a didái? Erre én nem mondanám, hogy nagy. A másikra, arra mondanám. Erre maximum azt, hogy közepes. Jó, azért markolászni jó lesz. Nagyobb csöcsű nincsen? Extra bögyös is van a kínálatban? Extra bögyös nincs, csak normál. Ennek is nagyobb a cickója, nem? Ennek is, nem? Ja, nagyobb, de nem extra méret. Normál. Mindent gumi nélkül. Végig anélkül, nem? De. De. De. A pornóasztár nem csinálja? Az is csinálja, de azt csak délután 4-től szabad. Ez? Nem gumi nélkül. Ez? Anélkül. Ez nem anélkül. Ez is mindent gumi nélkül csinál? Nem, ő nem anélkül. Ő igen, ő anélkül. A másik. A másik. Túl drága. Ugyan már, az fantasztikus! Túl drága. Menjél már! Jók a fotók, de natúrban még jobb, natúrban óriási. Ezen a héten inkább nem, talán inkább a jövő héten, még nem lehet tudni pontosan nem lehet tudni. Ez most már volt valahol? Ez most már volt valahol? Nem, ez még sehol sehol sehol. Szóval ez holnap elméletileg jöhetne hozzám. Szóval holnap egész nap nem jó. Akkor válassza a másikat, kérem! Délután négy milyen lenne, délután négy milyen lenne? Jó, holnap jelentkezem. Most mi van azzal

a picásával? Ja, lehet, úgy is lehet, nem probléma. Igen. Nem probléma. Igen. Szuper. Igen. Normál. Igen. Gumi nélkül van felár. Anélkül felár van. Te is jössz vele?, akkor már nincs is kedvem dugni, ha te is ott vagy, a faszomnak van kedve dugni, a faszomnak. Menjél már. Légy szíves! Egy faszt leszek szíves. Légy szíves. De seggbe dugom, mondom. Seggbe. Mondom. Seggbe. Mondom. Leszarom. Dugjad, ahová akarod. Baromi jó a csaj, sok nyelven beszél. És emberileg is oké. Tök oké. Leszarom, mondom. Seggbe. Mondom. Seggbe. Ja, nem mondtam, a nő kurva nagy primadonna, de azért szexi, jók a didkói. Az ágyban nem olyan világrengető, nem olyan világrengető, nem kapok eufóriás rohamokat tőle. Szép, és?, ennyi volt. Szép, és?, ennyi volt. Semmi érzés, mint egy deszka, olyan. Mint egy deszka, olyan. Ránézésre, mint egy álom, a többit jobb ha elfelejted, jobb ha elfelejted. De emberileg oké. Emberileg. Nyitott gondolkodású. Nyitott gondolkodású? Nyitott. Gondolkodik. Nyitottan gondolkodik. Igen. Elég nyitottan gondolkodik ahhoz, hogy aranysárga zuhany legyen, meg benne van mindenféle más praktikákban is? Az aranysárga zuhanyhoz eléggé nyitottan gondolkodik. Légy szíves, világosítsd fel előre, hogy milyen praktikákra gondolsz. Elöl be, hátul ki. Én csúcsmínőségre számítok és mit kapok, mit kapok? Mit kapok? Régebben egy csomó nemzetközi csaj volt a csomagban, most már csak ilyen nemzetiség, olyan nemzetiség, mi van? Ha nemzetközi kategóriás, akkor a vevők csúcsmínőséget várnak. Te nem vagy az. Te nem vagy csúcs. Miért nem csinálod meg nekem is? Hogy nemzetközi legyen? Ez sehol sincs a csúcstól. Ezek az emberek arra számítanak, hogy nagyon nagy, nagyon karcsú, nagyon jó angolban, és tökéletes az ágyban, az ágyban tökéletes. Akkor nincs probléma nincs probléma. Legalább 6 kiló plusz van rajtad 6 kiló plusz. Aki túlsúlyos – semmi esélye. Akinek nincs súlya, semmi esélye. Akinek semmi esélye, annak sincs súlya. Kérlek adj neki 200-at, nagyon csóró. Igyál vele valamit és adj neki 200-at. Nem kérek 2 órát, csak annyit kérek, hogy szopjon le és hogy dughassak. Kérlek, menjél el vele és igyál vele valamit és adj neki 200-at. Jó, de mi van, ha csak 1 óráig dugom? Akkor igyál egyet vele utána. De én nem akarok inni, én csak szexelni akarok. Rendes ruha van rajta, komoly, de egy kicsit azért bővli. Két órára megtartod, a valagadat is kinyalja örömeiben. Azt inkább ne. Én csak azt akarom, hogy szopjon le és dughassam, kész. Ez egy olyan süldő? Igen, egy süldő, ez, gondolhatod, hogy ott ül neked a hátsóján és azzal figyel rád, ha akarsz valamit, akármit. Ott is marad nálad, el is veheted. Ja, persze, te teljesen meghülyültél? Mért, mikor kapsz te egy 17 évest? Menjél már, tényleg 17? Kész van már, felhúzta a naciáját? Igen, már majdnem kész van. Húha, nagyon izgi, seggbe akarom baszni, és mindenféle malacságot akarok csinálni vele meg mindent. De aztán menjen is minden. Az összes lyukát be lehet tömni? Naná hogy, miért is ne! Jó. Megfelel. Baszni baszni baszni. Te nyilván több mint 1 órára elviszed, a csaj már előre örül neki. Ugyanis térdizület műtétje lesz, arra

kell neki külön 500. Húha, ahhoz sokat kell dugnia. Mennyi ideig marad még itt? Tartsd meg 3 órára és adj neki 300-at. Tudod, hogy mit csinál velem? Ez?, mindent mindent mindent. De én csak 1 órát szeretnék, mert holnap dolgoznom kell. Baszni baszni baszni. A világ minden táján. Baszni baszni baszni. Megfelele! Akkor két napig munkaképtelen leszek. Mondd, nem használ óvszert? Annak semmi köze hozzá, az ember a vécén is megfertőződhet. Most gyógyszert szed, de két napi lokális kezelés után, ebben a lokálban meg abban a lokálban, már megint rendben van, totál rendben. Megfelele! Akkor megint baszni baszni baszni. Ez egy kicsit kövér, 1,73 meg 63 kiló, ez nem oké. Egyszerűen túlsúlyos. A méret legyen oké. Most ki törődik azzal a szűzlánnyal?, azzal sok pénzt kereshetünk, abban kábé 5000 dollár van. Ami a lányok ledolgoznak, abból 50 százalék a miénk. Megfelele! Fontos, hogy a kliens kapjon egy fotót arról a szűzről, amerikai a főszer. De mielőtt megbassza, mielőtt megbassza, kapni akar róla egy fotót. Én viszont tudom, hogy sok litván lány szűzen megy erre a munkára az arab emírségekbe. A kliens azt szeretné, ha a nővére jelenlétében vehetné el a lány szüzességét, ezt szeretné a kliens. Az a kívánsága, hogy ő legyen az első, aki megbassza, 5000 dollárt fizet érte. Mondd azt, hogy te vagy a nővére. De én nem vagyok a nővére! Mondd, hogy a nővére vagy, el fogod tudni te azt intézni, ez kell ahhoz, hogy a kliens kezelésbe vehesse! Neked ott lenn lenned. Mint a nővérenek. Igen. Megfelele! Egy igazi szűzlány kellene, lehetne már 15 éves is. Ezek a lányok az arab emírségekbe mennek dolgozni. Először szép pénzt tudnak keresni ezzel a munkával, ennél többet az emírségekben sem adnak érte. Később aztán már nincs felár a csókolózásért és a natúr franciáért, minden benne van. Minden meghosszabbított óra 200-ba kerül, ebben minden benne van. Korrepetálás nem számít extrának. Megfelele! Kapják össze magukat topra, akkor lesz egy óra munka nekik, segg nincs benne, az feláras. Ügyvéd a kuncsaft. Most telefonált és nagybani rendelést adott le. Közösülés gumi nélkül, 100-as felár. Megfelele! Mindjárt viszem is magammal a pénzt. Harisnya?, okvetlenül, nem harisnyanadrág. Ez nálunk szabvány. Minden hölgynek van harisnyatartója. Ha lehet, ne fekete legyen. Fehér vagy más színű, tökmindegy. Csak egy szoknya. De rövid, mini. Egy szoknya. És olyan alakja van, hogy eldobod az agyad. Kész örület ez a nő, hogy az milyen! nem igaz nem igaz nem igaz, és az ágyban tényleg világszám, én csak tátottam a számat kösz kösz kösz kösz. Az árral nem lehetne valamit csinálni? Azzal semmit se lehet csinálni. Bármit lehet csinálni vele. Mondjuk, tarthatnék egy tanfolyamot arról, hogyan kell jó üzletet kötni. Neki olyan mutatós nőcijei vannak, hogy el se tudod képzelni. Egyszer nézd meg a számlát nézd meg nézd meg, kérlek! Kérlek! Pénzügyprofil néven futnak. Megírják neked a számlát, az nekem tökéletes. Tanácsadás, cégspecifikus tervek. Specifikus tervek. Ezt simán beszámíthatod az adóba az adóba az adóba. Ez fantasztikus. A főnöknő, az is dögös cica.

Már én is dugtam dugtam dugtam. Egy kicsit a főnökasszonyt is kezelésbe kell venni. Nagyon pipec pipec pipec nő. Egy vállalkozói céget működtet, de tényleg készítenek pénzügyi terveket. Ügyesen csinálja. Ezt meg ezt levonhatod levonhatod levonhatod. Ez fontos. A levonás. Kefélni is szeret. Állítólag jó. Szeret kefélni. Megfelel. 1,80. Milyen érdekes. Szeret kefélni. Milyen érdekes. Már aludtam. Tudod, hány óra? A gyerek miatt fél 7-kor kell kelnem mindennap. Nem azért fizetünk, mert alszol. Hanem azért a hatalmas melledért. Te, van egy csajom, jó nagymellű. Szuper. Megfelel. És hány éves? 18. Komolyan? Á, 17. Szuper és jó fazonú. Megfelel. Frisshusi. Tali, ahogy megbeszéltük. Észveszejtően néz ki és most Londonban van. Még előfordulhat az is, hogy kliensünk lesz minden mennyiségben, de a lányokból kifogyunk. Nemnem, ez nem fordulat elő. Néha elfeledkezünk róla, hogy milyen gyorsan elszalad az idő. Valamelyik lányról érdeklődött, arról, amelyik Litvániában kórházba került. Én persze nem mondtam semmit és adtam az ártatlant. A lány adja az ártatlant, aztán az ágyban olyan, mint egy tüzelő szuka. A férfiak nagyon bírják ezt. A csajnak már van egy szupi mercije, nekem meg nesze semmi fogd meg jól. Mindenesetre gondoskodni fogok az új szállítmányról. Az üzlet szempontjából nagyon fontos, hogy ezek a lányok ne úgy nézzenek ki, mint azok a harmadosztályú falusi libák Oroszországból. Megfelel! Ahogy ezek kinéznek, az oké. Megfelel. De she is making shit, she is making shit. Te, bocs, épp itt van egy barátom, ő is a családhoz tartozik, neki egy bögyös cicis kellene, nálatok van bögyös cicis? Van. Ez jó nagycsöcsű. De nagyobb kéne, nem ilyen. Nagyobb, mint amekkora a Tatjánának volt? Igen, nagyobb, mint amekkora a Tatjánának volt. Oké, adj gázt, igen. Sietek. Öreg, adj gázt. Igen. Az az új szuper szuper szuper. Megfelel! Ebből a típusból kit ajánlana még? Mindegyik csinálja. Itt inkább a nő az, aki alárendelődik vagy nem? Attól függ, mit nevezünk alárendelődésnek. Én semmiesetre sem szado-mazóról beszélek, csak alárendelődésről. A csaj alkalmazkodó, mindenképp az, elméletileg minden lány ilyen. Ha a kuncsaft speciális szolgáltatást óhajt, akkor előtte beszélek a lányokkal, és ha valamelyik azt mondja nekem, hogy ő megcsinálja ezt, akkor megcsinálja. Már elnézést, de én kimondom kerek-perec. Én valami rendkívülit szeretnék magamnak meg a barátnőmnek. A barátnőm a lányokhoz vonzódik. Mindketten osztozunk ebben a vonzalomban, én nézni is szeretem ezt. Volna a kínálatban olyan, aki alkatilag passzol hozzánk? Van-e olyan valakije, akinek az ilyesmihez volna kedve és hajlama? Már elnézést, én kimondom kerek-perec, mondom még egyszer. A barátnőm szereti megcsapkodni a tenyerével a szép popsikat. De én most nem szado-mazóról beszélek. Csak egyszerűen élvezetet talál abban, hogy egyszerűen odacsap, és ha a lány egyszerűen kellei magát egy kicsit és így tovább, annál jobb. És amit én nagyon szeretek, hogy ez olyasvalaki legyen, aki teljesen odaadja magát a barátnőmnek előlről-hátulról. Ami nagyon-

nagyon jó, de nem muszáj, ha ez olyasvalaki, aki élvezi is, hogy a popsiját felkínálja. Igen, ilyen, felkínálja. Sok olyan van nálunk, aki anált is kínál. Igen, a popójukat felkínálják. Nem mindannyian, de sokan. Megfelel. Ez nagyon kedves volna. Én egy olyan csinos öntudatos lányt szeretnék, akinek már van tapasztalata a hálószobában. De mi nem akarunk semmilyen szado-mazót vagy ilyen dolgokat. Mi csak azt akarjuk, amit már mondtam. Az egész finoman kezdődik, és jó lenne, ha nem akadna fenn azon, hogy rácsapnak egyet a popsijára és a szokásostól eltérően kezelik, ugye. Rendben. Szóval ez nagyon jó lenne, és ha még angolul is jól tudna, annál jobb. Mindegyik perfekt angol. Néhányan németül is tudnak. Már elnézést, de én kimondom kerek-perec. Elég különös, de azt beszélnek azt beszélnek azt beszélnek. Szentképekre már nem tud ránézni a lány nem tud ránézni a lány. Ha Jézust képét látja, rögtön összetöri rögtön összetöri. Templomban nem hajt térdet, nem hajt térdet. Szenteltvíztől páni félelem fogja el. Szenteltvíztől páni félelem fogja el. Valószínűleg Lucifer ütött tanyát ütött tanyát a lelkében. A fiatal lelkében. Megszállta az ördög. Baszni, mint az ördög. Megszállta az ördög. Irtózik a szenteltvíz szagától. Szentképre rá se tud nézni. A hangja elváltozott. Valami iszonyatos hörgéssé. Uram, Jézus! Jöjj el, Uram Jézus! Baszni baszni baszni! Saját arcát ütötte a lány, saját arcát ütötte, addig ütötte-verte, míg csupa véraláfutás nem lett, csupa vérfolt, jóságos Uram, Jézus, csupa vérfolt, csupa véraláfutás, Jézus Krisztus! A szenespince porában fetreng, legyeket és pókokat töm a szájába, a széndarabokat rágja. Jóságos Uram, Jézus, jöjj el jöjj el jöjj el! Baszni baszni baszni! Addig verte a fejét a falba a falba, hogy letörtek a fogai. Uram Jézus. Légy vendégünk, áldd meg, amit adtál nekünk! Baszni baszni baszni! Csurom vér. Letörtek a fogai. Végül az ágyához kötötték, elviselhetetlen volt az ordítózása. Végül az ágyához kötötték. Az ágyat újra megvetik. A megvetésnek újra megágyaznak. Baszni baszni! Szentelvízzel öntözik literszám. Feszületekkel gyötrik. Baszni! Imádkoznak. Uram, Jézus! Uram! Ön Uram Ön! Az ordítózása ugyanis elviselhetetlen volt. Letörtek a fogai. Jóságos Uram, Jézus! Ordít. Ordít. Ordít. Baszni! Szenténekek, vallatások, imádságok, feszületek. Jóságos Uram, Jézus. Letörtek a fogai. Hallják, ahogy a démonok pokoli mély hangon ordítanak, és egyik-másik drámai küzdelem után távozik a testből. A testből. A testből. A nő meghalt. A lány meghal. Baszni baszni! Éhen hal és szomjan hal. A végén 31 kiló, nem hajlandó ételt magához venni. Baszni! Nem hajlandó magához venni. Nem hajlandó. Baszni! Uram, Jézus! Uram! Fetreng a porban. Fogai letörnek. Fejét veri a falba. 31 kilóra fogy a teste. Egyéb méretei nem ismertek. Uram, Jézus! Sorsot vetnek rá. A teste vetésforgó. Erről szól a sorsa. Jóságos Uram, Jézus! A teste vetésforgó. Fogai letörnek. Jézus! Összetörni rögtön! Nem hajt térdet, nem kell szenteltvíz. Páni félelem. Erről szól a sorsa! Forgatják a testét. Fogai letörnek. Figyelj, csak baszni akar. Nagyon jó munka, egy óra az egész, gyorsan jön a

pénz, jöhet a következő, bye-bye. Nagyon gyors pénz. Nagyszerű. Fogai letörnek. Pókot eszik. Szenet gyártunk, azt is eszi. Fejét a falba. Persze, az is szuper, hogy elutazol valahová. De nem mindig vannak olyan kuncsaftjaid, mint ez, akit szeretsz. Nem, azt hiszem, nem akar még egyszer látni. Tényleg? Te hiszel ebben? Te hiszel ebben? Hiszel a Jézus Krisztusban, és azt hiszed, hogy rólam egy szót se ejtett? Miért? Azt hallottam, hogy egy szóval sem érdeklődött felőlem. Figyelj, csak baszni akar és semmi mást. Ebben a kérdésben nem értek egyet vele. Neki olyannak kéne maradnia, mintha az apánk volna. Fogai letörnek. Vér spriccel. Ezt majd én kitalálom. Jézus! Maradj olyan, mintha az apánk volnál. Remélem, jó az ágyban, de ezt akkor is nekem kell kitalálnom. Olyan arca, mint egy babáé. Szőke. Letörtek a fogai. Jézus! A legtöbb csinos lány ugyanis semmit sem ér az ágyban. Tudom, de akkor is ezt hiszem és ezt remélem. Fogai letörnek. Jézus! Tudnom kell, milyenek a lányok, különben nem mehetnek a kliensekhez. Jézus! Fogai letörnek. Fejét a falba. Szentképeket leköpdösi. Szenteltvizet nem állhatja. Legszívesebben elkezdtem volna újra előlről. Értem. Ezek ezt még nem csinálták eddig. Vannak fotóid róluk. Hát persze. Át tudnád nyomni őket, át tudnád lökni? Nyomni, lökni, baszni. Nyomni, lökni, baszni. Fogai letörnek. Térdet hajt. Nem hajt térdet. Jézus maradjon olyan, mintha az apánk volna. Megmondta neked, hogy mit vegyél fel? Te hogy akarod? Tiszta fehérben. Milyen célra – esküvőre? Én mondom neked, a szőke perfekt beszél oroszul, és az ágyban, én mondom neked, egy mocskos disznó végig, az oroszok ezt szeretik. Ez nem orosz, ez karintiai, csak ezer évig volt Oroszországban. Ezer év az sok. Ezért kétnyelvű. Németül és oroszul perfekt. Jézus! Ezek az én magánfinanszírozóim jelenleg, és a jövő héten 7,5 milliót csippentenek fel, úgyhogy szükségem van rájuk. Szükségem van rájuk. Jó. Hogy csináljuk? Jézus. Hogy csináljuk? Ezek az én finanszírozóim jelenleg. Akkor futás, de villámgyorsan! Jézus! Menjél az útleveledért, és futás! Megvannak a papírjaid? Jézus! Minden? Minden? Minden? Akkor futás, de villámgyorsan! Igen igen igen. Már útban vagyok. Igen. Az ágyat megvetik. A megvetésnek megágyaznak. Jézus! Fetreng a porban. Fogai letörnek. Uram, Jézus! És ő tényleg új még az üzletben? Abszolút. Szép test. Mindenre nyitott. Fogai letörtek. Jó. Jézus! Tényleg nyitott mindenre? Azt is érzi az ember, ha valaki dominálni szeretne. Ez látszik, abból, ahogy beszél, abból, ahogy ezt-azt csinál, abból, ahogy válaszol: Igen, Jézusom, hát persze. Hát persze. Hát persze.

FÜGGELÉK

Eduard Mörike*Rejtőzés*

Hagyj, világ, ó hadd legyek,
ne tégy ki a szerelemnek,
hadd legyen meg a szívemnek
saját kínja, öröme.

Mi szomorít, nem tudom,
mi fájhat így, mi szorongat:
én a fényes napot már csak
könnyeken át láthatom.

Sokszor úgy vagyok veled,
mint aki betölti sorsát,
átjár a boldogtalanság
észveszejtő gyönyöre.

Hagyj, világ, ó hadd legyek,
ne tégy ki a szerelemnek,
hadd legyen meg a szívemnek
saját kínja, öröme.

Halasi Zoltán fordítása